

הנחש

ק. אושינסקיי

סביב הכפר שלנו, בעמקים ובמקומות רטובים, הסתובבו נחשים ארסיים. אני לא מדבר על סתם נחשים. לאלה שלא מסוכנים התרגלנו כך שאפילו לא קראנו להם נחשים. שיניים להם חדות בפה והם טורפים עכברים, ציפורים קטנות ויכולים אפילו לנקב עור של יד. אבל בשיניים אלה אין כל רעל ונכישת נחש כזה אינה מסוכנת.

נחשים כאלה היו רבים, במיוחד בחבילות קש ששכבו סביב החצר. וכשבאה השמש הם יצאו משם, לחשו כשמישהו ניגש אליהם, הוציאו לשון או כעין עוקץ, אבל בעוקץ הזה לא הכישו. גם במטבח, תחת

הרצפה, הסתובבו הנחשים האלה. קרה שילד התיישב על הרצפה לשתות חלב ומיד נחש זוחל ומכניס ראשו לקערה והילד מלטף את ראשו. אבל הופיע אצלנו נחש אחד ארסי, שחור, גדול, בלי כתמים צהובים שאצל הנחשים הטובים אפשר היה לראות סביב הראש. לנחש כזה קוראים פתן. אלה לעתים קרובות נכשו צאן והרועים כשהרגישו בכזה קראו לפעמים לדוד אוכרים הזקן, שידע תרופות כלשהן נגד הכשת נחש. ולא, אז הכבשה הייתה מיד נופלת ומתנפחת, מסכנה, כמו הר. ילד אחד אפילו מת אצלנו מהכשת נחש. נחש נכש אותו ביד ולפני שהדוד אוכרים הספיק לבוא, הנפיחות עברה לצוואר, ילד התחיל למלמל משהו, לפרפר ותוך יומיים מת. בילדותי שמעתי הרבה על נחשים ארסיים

ופחדתי מהם מאוד, כאילו חשתי שתהיה לי פגישה עם נחש מסוכן. יום אחד קצרו אצלנו בשדה אחרי המטע, שם איפה שכל אביב זורם פלג מים ובקיץ רק לח וצומחים עשבים סמיכים וגבוהים.

ימי הקציר היו בשבילי ממש חג, במיוחד כשגרפו חציר בערמות. קרה שרצתי על השטח הקצור, בתנופה נכנסתי עמוק לתוך ערמת שחת והתגלגלתי בה, עד שהגיעו נשים, שפיזרו את החציר לייבוש. באותו יום רצתי בשדה והתגלגלתי בערמות החציר. נשים לא היו בסביבה

חתיכות של הנחש, וברובקו התחיל לרוץ
וברח. רק אז חזר לי הקול. התחלתי
לבכות ולצעוק. באו הקוצרים ועם
החרמשים היכו על החתיכות, הרועדות
עוד, של הנחש.
המוזר ביותר היה שברובקו נעלם באותו

היום והסתתר, איש לא ידע איפה.
רק אחרי שבועיים הוא חזר הביתה. רזה,
מדולדל אבל בריא.
אבא סיפר לי שכלבים מכירים עשבי
מרפא שבהם הם מתרפאים מנכישות
נחש.

והקוצרים עבדו רחוק ורק כלב שחור גדול
שלנו, ברובקו, שכב על החציר ולעס עצם.
התגלגלתי בערמה שחת פעם, פעמים
ופתאום קפצתי בחרדה. משהו חלק וקריר
עבר מעל ידי. מיד בראשי באה מחשבה
על נחש והנה – נחש ענק, שאותו
הטרדתי, יצא מהחציר, התרומם על זנבו

והתכונן להכיש אותי.
במקום לברוח התאבנתי כאילו הנחש
כישף אותי בעיניו חסרי עפעפים, לא
ממצמצות. עוד רגע ואבדתי, אך ברובקו,
כמו חץ, קפץ מהערמה והתנפל על
הנחש. התחיל ביניהם מאבק קטלני.
הכלב קרע את הנחש בשיניו, דרס ברגליו
והנחש נכש בפניו, בצוואר, בבטן. אך
אחרי רגע על הארץ מונחים היו רק